

Mezei Gábor

I.1. a vízsziget vonzásában

a kipakolt épületben egyetlen, éles fényű, a plafonról két láncsal belógatott lámpa, egyenletes, átlátszó leple a rozsdamentes asztalon, szélein pontos metszés, beterít és felfed, átüt rajta a verejték, márkajelzés nélküli póló, hátán nyárvégi sórajz, ábrándos skicc a szabadulásról, a kiterjedés akarása, felette, figyelmeztetésképp, kulccsomó, négy kopottfejű kulccsal, biztonsági zárhoz, közepes értékhatárig, garancia állandó szorongásra, mellette asztmapipa, egy USB-kábel megtört hurka, már soha nem teljes, mégis elviselhető elszigeteltségben, közepén, túl szoros marhabőr deréköv, vág a medencecsontig, ráfeszül és beépül, levennéd, alatta bizonytalan eredetű tócsa, száradó, fehér partvonalát követve, ujjad nyomán kontúros alakzat, láttad ezt már, nem akartad volna, felfekszel hát, innen mindez tárgyak színjátéka.

m. ami ehetetlen

azt szeretnéd, ha holnap tönkremenne a világ. meghalni mégiscsak fél az ember. a nyugalom egyszerre borít el a barna sávval, ami alulról, a járda hűvös síkja és az alma gömbje közötti egyetlen pontból indul, majd felül önmagába ér. a szendvics, a bezárt szájú hátizsákban, épp most lesz porrá. nincs benne semmi nedvesség, innen, a fény könnyű hiányában, a térfogat változatlanóságában, míg meg nem mozdul, a forma összetartja, aztán szétszál, tüdőben zöldesszürke köd, sűrű és savanyú a vér. lassú folyásában, a savak elegyének örök áramlásában, a gyomor szikkadt falán, ami felszívódik, nem indít el. itt, a földön ülve, a test átmeneteiről megfeledkezve, egyre varasabb sebedet piszkálva, lábaid végtelen zsibbadtságában, fejbőröd bizsergésében megmaradnod, gondolod, volna is miért. az úttesten, épp előtted, részletes féknyom. a végén közepes olajfolt, innen vékonyodó

olajcsík, változatlanul, hónapokig, majd ritkuló
cseppek, kilométereken át, a kiszáradásig.

I.2. a billentyű beragad

nyáron ér véget minden, ami észrevétlenül, halkan
vesz körül, nem tud lehűlni, csuklód alatt a géptest,
a bőröd alatti vénáktól, a ventilátor egyre karcosabb
keringése, két pacemaker lassuló, egymást kioltó
ketyegése, a szétpergett ritmus, a maradék csend,
évekig hallgatod, a kórházi ágytól, bármennyire steril,
mindig viszolyogva, végül állva maradsz, az éjjeliszekrény
fiókjában slusszkulcs, füldugó, egy gépelt levél, boríték
és lakcímekek nélkül, a megszólítás drága fiam, ha hallottál
volna erről a kórteremről, itt lennél, kétágyas, az ablak
melletti beteg vagy mindig alszik, vagy akkor van ébren,
mikor senki, nem lehet tudni, beszélni nincs kivel, ami
létezik, az elviselhetetlen forróság felé tart, a levél
mellett családi fénykép, rajta két üres hely, két alak,
ollóval kivágva, az ágyak között talpak formáját őrző,
olcsó, puhára olvadt papucs, téged megtart, ha belelépsz,
ha itt maradsz, magadnak.

- a fűre vágyó szellemek.

F. Cs. 2010